

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku M.J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o rentę rodzinną w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 września 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2017 r., III AUa [...] /16, Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację wnioskodawczyni M.J. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. z dnia 5 września 2016 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. o rentę rodzinną w związku z chorobą zawodową, wobec niespełnienia przesłanek określonych w art. 17 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1376, dalej „ustawa wypadkowa”). W ocenie Sądu, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, w tym dowód z opinii biegłego sądowego pulmonologa, potwierdziło, że choroba zawodowa (pylica płuc), nie pozostawała w związku przyczynowym ze zgonem męża wnioskodawczyni E.J.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku, pełnomocnik wnioskodawczyni,

zaskarżając go w całości wskazał na naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 8 i art. 17 ust. 5 ustawy wypadkowej oraz naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez „rażące naruszenie zasad oceny wiarygodności i mocy dowodów w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy”, art. 217 § 1 i 2 k.p.c. poprzez „pominięcie przez Sąd zarzutów apelacji dotyczących zastrzeżeń do opinii biegłej ujętych w piśmie procesowym z dnia 20 czerwca 2016 r.”, art. 227 k.p.c. w związku z art. 232, art. 241, art. 286 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez „oddalenie wniosku skarżącej o przeprowadzenie dowodów istotnych dla wyniku sprawy tj. opinii innych biegłych oraz z przesłuchania świadków - lekarzy sporządzających kartę zgonu a ostatnio leczących zmarłego męża skarżącej, zatem ustalenia związku przyczynowego pomiędzy chorobą zawodową zmarłego a jego śmiercią”, art. 382 k.p.c. poprzez „(...) nierzetelne rozpoznanie apelacji”, art. 386 § 4 k.p.c. przez „nierozpoznanie zarówno przez Sądy I jak również II instancji istoty sprawy”. Pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach procesu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W ocenie pełnomocnika wnioskodawczyni, argumentacja przemawiająca za przyjęciem skargi do rozpoznania pokrywa się w całości z zarzutami skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Pełnomocnik wnioskodawczyni wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący

skutecznie wykazał występowanie przesłanki wskazanej we wniosku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymaga przedstawienia w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX

nr 1380967).

Natomiast osnowa i uzasadnienie skargi kasacyjnej wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawczyni wskazują jednoznacznie, że została ona oparta głównie na zarzutach dotyczących ustaleń i oceny dowodów. Zważywszy na zarzuty skargi, należy wskazać, że w orzecnictwie Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje się, że od uznania sądu zależy dopuszczenie dowodu z opinii kolejnych biegłych, ponadto, że sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystana dla strony (przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 200/11, LEX nr 1162648 oraz powołane tam orzeczenia; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2012 r., III UK 45/12, LEX nr 1648605 oraz powołane tam orzeczenia). Podkreśla się, nadto, że wykazanie okoliczności uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony, a ta powinna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie, ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09, LEX nr 537027).

Warto także zwrócić uwagę, w związku z podstawami skargi, że zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej może być naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, z wyłączeniem zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Wyłączenie to oznacza pozbawienie stron możliwości kwestionowania prawidłowości dokonanych przez sąd ustaleń poprzez odnoszący się do sfery oceny i wnioskowania zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 372/09, LEX nr 577688).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

at